

1.

Om middernacht begon ik aan mijn vaste route door de straten van Berlijn. Het was koud. Aan mijn dunne handschoenen vol gaten hingen losse draden. Ik balde mijn vingers een paar keer tot vuisten en strekte ze weer uit. Langzaam verdwenen de tintelingen. Mijn voeten bleven echter ijskoud. Mijn witte sneakers waren niet gemaakt voor de koude oostenwind die al enkele dagen door de straten sloop. Kom op Vic, zei ik tegen mezelf. Blijf bewegen.

Voor de nachtclub stond een lange rij mensen. Uit het grote, donkere gebouw ontsnapte een zware bas. Felle lampen schenen zinloos omhoog. De club was een monster. Mensen liepen rechtop en vrolijk naar binnen, maar als ze een paar uur later naar buiten werden gespuugd, konden ze nauwelijks op hun benen staan.

De uitsmijters bij de deur keken boos. Ik stak mijn hand op als begroeting, ik zag ze iedere week. Ze knikten zo stoer mogelijk.

Verderop stond een agent in normale kleding. Ik herkende agenten van meters afstand aan hun silhouet. De hoekige bewegingen, het onrustige rondkijken. Als een konijn dat een snelweg oversteekt. De agenten zagen waarschijnlijk niet dat ik een zwerver was. Ik droeg de kleding uit mijn oude leven. Naast de witte sneakers had ik een verwassen, skinny spijkerbroek aan en een zwart

bomberjack met een wollen sjaal. Toch was ik op mijn hoede en ging in de rij voor de nachtclub staan. Ik nam geen enkel risico. Agenten hielden zwervers altijd extra in de gaten. Ik had geen zin om opgepakt te worden en uit te moeten leggen waarom ik door deze straten zwierf. Gelukkig liep de agent de andere kant op.

Ik stapte weer uit de rij en haalde de opgefrommelde, plastic tas uit mijn zak. Ik was benieuwd: hoeveel zou ik vannacht verdienen?

Bij de eerste prullenbak had ik meteen geluk. Deze prullenbak was altijd al een kleine goudmijn. Een mooie verzameling wachtte op me: twee flessen sterke drank, een stuk of tien blikjes en een fles wijn. Snel vouwde ik mijn plastic tas open en stopte daar voorzichtig alle lege flessen in. Uit mijn jaszak pakte ik een oud T-shirt en legde dat op het glas. Anders liep ik als een alarmbel door de straten.

Ik beheerde een wijk met elf prullenbakken. De meeste mensen – in ieder geval de mensen die in Berlijn woonden – waren zo aardig om hun flessen of blikjes niet in de prullenbak te gooien, maar ernaast te zetten. Zo hoefden zwervers als ik niet in de smerige bakken te graaien. De flessen leverde ik in voor statiegeld. Het was eigenlijk best makkelijk geld verdienen. Alsof je geld op straat vond.

De vrijdagnacht was leuker dan de zaterdagnacht. Mensen waren aardiger, de werkweek zat erop. Soms

kreeg ik zelfs een blikje bier aangeboden. Dat weigerde ik altijd met een glimlach. Ik moest scherp blijven.

Ik liep de hoek om. Een man stond gebogen bij een van mijn prullenbakken. Zijn zegelring glinsterde, net als het staal van de winkelwagen achter hem. Hij droeg glimmende, bruine cowboylaarzen. Uit de prullenbak haalde hij drie bruine halveliterflessen die hij heel voorzichtig in de wagen legde als een baby in een wiegje. Hij wreef zijn handen stevig over elkaar, blies er wolkjes warme lucht overheen, tikte met zijn laarzen op de tegels als een flamencodanser.

‘Dag meneer.’ Ik besloot vriendelijk te beginnen. Hij kon zich natuurlijk gewoon vergissen. Nergens hing een bordje dat dit mijn wijk was.

‘Laat me gewoon mijn werk doen, jochie.’

Oké, dit was geen goed begin. Hij dacht vast dat ik een van die jongeren was die het op zwervers gemunt had. Nog steeds werd er iedere week wel een zwerver in elkaar getimmerd. Ik rook de vieze, bedorven lucht toen ik dichterbij kwam.

We hadden de prullenbakken in deze buurt verdeeld. Ik had twee buurmannen. Als je verderop links ging, kwam je in de straat van Rachid. Rechts begon het deel van Isaac. Zij hadden me deze populaire straten gegund. En omdat ik de jongste was, hielden ze me altijd een beetje in de gaten. Dat gaf me een veilig gevoel. Isaac en Rachid waren sterk, daar moest je niet mee sollen. Ongewenste zwervers uit andere delen van de stad

werden door Isaac weggejaagd met een korte beweging van zijn hand. Als iemand van ons eens een mindere opbrengst had, deden we niet moeilijk om de ander extra blikjes te geven.

‘Bent u misschien verdwaald?’ vroeg ik.

‘Al jaren, jochie, al jaren.’

‘Ik bedoel: weet u waar u bent?’

Zijn ogen vielen in de schaduw van een versleten petje met een beer. Zijn mond stond halfopen. De stank...